

Aziz Pavlus'un ve ilk Hıristiyanların varisleriyiz

Mons. Luigi Padovese'nin
Anadolu'da Yaşayan Hıristiyanlara Mektubu
2007-2008

Sevgili Kardeşlerim,

Rabbimiz sizlere barış bağışlasın. Bu barışın daima sizlerle birlikte olması için dua ediyorum. Bir episkoposun görevi, yalnız kendisine emanet edilmiş olanlarla ilgilenip onları eğitip, rehber olmak değil, aynı zamanda da onlar için dua etmektir. Anadolu Kilisemizin sayıca azaldığını biliyor ve ihtiyaçlarını çok açık bir şekilde görüyorum ve herbirimizin diğerinin duasına ne kadar ihtiyaç duyduğunun da farkındayım.

Yaklaşık üç yıldır Tanrı'nın İnayeti beni sizlerin arasına gönderdi. Sizlere bu yılların çok kolay geçtiğini söylemeyeceğim. Birçok problem ve sorunlar huzurumu kaçırdı ve denizin ortasındaki Petrus gibi ben de Rabbe: "Yardım et, çünkü batıyorum" diye seslendim. Fakat aynı zamanda şunu da söylemeden geçmemeliyim ki sizlerle olabildiğim ve Anadolu Kilisemizin bir parçası olabilme ayrıcalığına sahip olduğum için de Tanrı'ya şükrediyorum. Yaşadığım zorluklar belki de gerçekten bu cemaati sevip sevmediğimi bana gösteren denemelerdi.

Bir kardeşiniz olarak bazen beni üzen bir zorluğu da izninizle sizlerle paylaşmak istiyorum: imanımızın biraz geleneksel olduğu, diğer anlamda derinliğini kaybettiği ve

cemaat duasına katılıma özellekle de Pazar günleri azaldığı izlenimindeyim.

Birçoklarınız dış baskılara karşı cesaretle hıristiyanlığını korumuş olan ailelerden geliyorsunuz. Bundan bir asır önce ülkemizde birçok hıristiyanın gereklilik veya kolaya kaçma yüzünden gönüllü olmadıkları halde imanlarını inkar ettiklerini veya gizlediklerini biliyorsunuz. Bu kadim-hıristiyan ailelerin soyundan gelen yüzlerce milyon kişinin arasından bazılarının çok sık olmamasına rağmen ana babalarının veya dedelerinin imanlarına dönme çağrısını duyduklarının sevinçle farkına varıyorum. Bu sözleri hıristiyan kimliğini terketmiş olanları yargılamak için değil, ancak sizlere imanın bizden önce gelmiş olanlar aracılığıyla bizlere iletilmiş olduğunu gösterebilmek için söylüyorum. Bu, evlerimizde sakladığımız antika bir kitap değil, **bizlerin işbirliği olmadan yaşayamayan, Tanrı'nın bir lütfudur.**

Bundan önce de yazmış olduğum gibi “hıristiyan doğulmaz, hıristiyan olunur”; yine bu sözler aracılığıyla söylemeye çalıştığım, Tanrı'nın lütfunun bizlerin işbirliği olmadan yetersiz olacaktır. **Tanrı bizleri mecbur bırakmaz, yalnızca davet eder.** İsa İncil’de kimseyi kendisini izlemesi

için zorlamadı, onlara yalnızca bir teklifte bulundu: “istersen, gel ve beni izle” (Matta 19,21).

Bu teklif bugün bizlere de özgürlüğümüze saygı gösterilerek tekrar edilmektedir. Belki de **Tanrı'nın bizim dualarımıza, kanunlara uymamıza ihtiyacı olmadığını bir kez daha hatırlamamızda fayda vardır.** İsa'nın bizlere tanıtmış olduğu Tanrı'nın yüzü, bir vergi görevlisinin veya yasaların uygun bir şekilde yerine getirilmesini bekleyen bir yargıcın yüzü değildir. Tanrı Baba'dır ve bizden bir şey istediğinde bunu kendi çıkarı için değil, bizim yararımız için yapar. Dua etmemizi istediğinde, duamız Kendisini daha yüce kılmayacaktır. Birbirimize karşı iyi davranmamızı istediğinde, bunları Kendisinden bir karşılık bekleyerek yaptığımızı düşünmez. **İsa bizlere “bedava”, karşılık beklemeyen sevginin ne anlama geldiğini öğretmiştir,** bu öylesine bir sevgidir ki kişinin kendisinden çok karşısındakine önem gösterir.

Rab, kendisini izlemeyi kabul edenlere şu teklifte bulunur: “benim yaptığım gibi yap”. Bakınız, burada kullanılmış olan “gibi” kelimesi çok önemlidir, çünkü bizlerin ne kadar İsa'nın havarileri olduğumuzun bir ölçüsüdür. Komşumuza onun “gibi” hizmet edebiliyor muyuz? O'nun

başıladığı “gibi” başılamaya hazır mıyız? Birbirimizi O’nun bizleri sevdiği “gibi” seviyor muyuz?

Deđerli kardeşlerim, bu dűşünceleri sizlerle paylaşıyorum, çünkü cemaatlerimizde bazılarının imanının mantığını daha derin bir şekilde kavramaya ihtiyacı olduğunu dűşünüyorum. **Bir Müslüman kardeşimiz bizlere neden hıristiyan olduğumuzu sorduğunda nasıl cevap vereceğiz?** “İmanımı anne ve babamdan miras aldım” demek yeterli olacak mıdır? İman eđer yalnızca nesilden nesile geçmişse, kendi kendine gelişip oluşmamışsa, yetersiz bir imandır. İsa İncil’de imanımızı kişiselleştirebileceğimiz yollar gösteriyor: bizleri Tanrı’yla karşılaşmak için “kendi odamızın gizliliğine” girmeye davet ediyor. Bu, yalnızca cemaat olarak birlikte dua etmemizin yeterli olmadığının bir göstergesidir. **İsa bizleri Tanrı’nın yüzünü keşfedebilmemiz için İncili okumaya davet edip,** aynı zamanda birlikte dua etmemiz için devamlı bizlere “nerede ki veya üç iři benim adımla bir araya gelirse ben orada, onların arasındayım” diyor.

Tüm bu sözlerden Tanrı’nın kendisine yalnız sözler ve hareketler sunulan dilsiz bir put gibi tapınmamızı değil, tüm yüreğimizle katılımımızı istediği çıkıyor. Son Akşam Yemeğinde, başını İsa’nın omuzuna yaslayan Havari Yuhanna

bizlere “Tanrı sevgidir” (1.Yuhanna 4,16) diyor. Öyleyse Tanrı bizden ancak tek bir şey bekleyebilir o da sevgi dolu bir cevaptır. Sevmek için yalnız beden değil aynı zamanda istek ve yürekle hazır olmak gerekir.

Vicdanımızı yoklayıp nasıl dua ettiğimizi düşünelim, Rabbimiz İsa’ya veya Göksel Babamıza yaklaşmanın bir görev mi yoksa bizleri bizlerden çok sevenle bir buluşma/karşılaşma ihtiyacı mı olduğunu sorgulayalım.

Papa Benediktus’un 28 Haziran’da, 28 Haziran 2008’den 29 Haziran 2009’a kadar olan dönemi Katolik kilisesinde Havarî Pavlus’un doğumunun ikibininci yıldönümü kutlamalarına ithaf ettiğini belki biliyorsunuz.

Pavlus da tıpkı sizler gibi bu toprağın evladıdır.

Pavlus bizden biridir. Tüm Hıristiyan dünyasında kim: Pavlus benim Anadolunun topraklarında doğdu, deme ayrıcalığına sahiptir? Tabii ki Roma şehri havarinin dünyamızdan ayrılışını görmüş ve kemiklerini koynunda barındırmaktadır, ancak Pavlus, Tarsus’da ışığı görmüş ve Antakya’da hıristiyan cemaatini bulmuştur.

Bunları sizlere yalnızca Pavlus’la hemşehri olduğumuz için değil aynı zamanda onu daha da iyi tanımakla sorumlu olduğumuz için söylüyorum. Pavlus, İsa’yla olan tecrübesi

aracılığıyla, - mektuplarıyla – bizlere Tanrı'ya yaklaşmamızda rehber olur.

Bu yıl sizleri Pavlus'un mektuplarını okumaya davet ediyorum. Ben ise kendi payıma, önümüzdeki aylarda sizlere bir mektupla ulaşacağım çünkü İncil'de bu havariyi daha iyi tanımak, Mesih'in “bilgiyi çok aşan bu sevgisini” (Efesliler 3,18) anlamamıza yardımcı olacaktır. Tüm kiliseler için kaygılanan **Pavlus** (2.Korintililer 11,28), **kendi kilisesi olan Anadolu Kilisemize rehber olsun ve onun gibi İncil'in güvenilir şahitleri olabilmemiz için Tanrı'ya aracılık etsin.**

Sizleri kutsuyorum

+ Luigi, Episkoposunuz

“Theofilos” Din Eğitim Merkezi